

gospodarki. Polityka gospodarcza nie dokonała zdecydowanego kroku, by zlikwidować nieefektywne wielkie jednostki, co blokuje zmiany strukturalne w pozostałych sferach gospodarki. Nie dokonano odczuwalnego postępu w zakresie demonopolizacji gospodarki i ograniczenia biurokratycznej nadbudowy.

Sejm negatywnie ocenia cały proces inwestycyjny. Dotyczy to tak inwestycji centralnych, jak i inwestycji przedsiębiorstw. W tej sferze powiększa się luka inflacyjna i wciąż rośnie rozproszenie frontu inwestycyjnego, na skutek czego narasta zamrożenie i zaangażowanie środków inwestycyjnych. Zmiany struktury inwestycji w ważnym zakresie nie odpowiadają przyjętym wcześniej priorytetom; dotyczy to przede wszystkim rolnictwa i budownictwa mieszkaniowego. Niska efektywność i niesprawność procesu inwestycyjnego jest tym groźniejsza, że nie można jej tłumaczyć trudnymi uwarunkowaniami społecznymi.

Sejm stwierdza, że w sytuacji narastającej skali trudnych problemów Rząd w stopniu niedostatecznym wykorzystuje nadzwyczajne uprawnienia i upoważnienia.

Sejm uważa, że niepowodzenia ostatniego okresu w żadnym wypadku nie mogą prowadzić do osłabienia woli i działań reformatorycznych. Muszą one doprowadzić do zwiększenia zdecydowania w pokonywaniu barier systemowych, świadomościowych i politycznych, jakie stoją na drodze do równowagi i efektywności.

Sejm za szczególnie ważne uznaje kompleksowe działania na rzecz równowagi gospodarki. Rozciąganie procesu równowagi grozi erozją zasad reformy i dalszym narastaniem niezadowolenia społecznego. W naszej sytuacji, przy wysoce nieprawidłowych proporcjach podziału dochodu narodowego, wyrażających się w poważnym wzroście siły nabywczej ludności, działania propodażowe są niewystarczające. W okresie inflacji nie do utrzymania jest dotychczasowy system cenotwórstwa, przy którym tak duży jest udział cen urzędowych. Zmniejsza to szanse szybkiej racjonalizacji parametrów ekonomicznych i oddala perspektywę osiągnięcia realnej samodzielności ekonomicznej przedsiębiorstw.

Realizacja proefektywnościowych celów reformy wymaga szybkiej likwidacji barier antymotywacyjnych, które hamują wzrost produkcji i wydajności pracy.

W generalnych sprawach systemowych Sejm zdecydowanie opowiada się za urynkowieniem gospodarki i takimi przekształceniami w stosunkach własności, które powinny prowadzić do rzeczywistego wyodrębnienia autonomicznych podmiotów gospodarczych, zainteresowanych w długofalowym rozwoju.

Wśród ostrych dylematów wyboru postawić musimy na to, co służy rzeczywistemu uzdrowieniu gospodarki i państwa. Nie służą temu na pewno wszelkie groźby i próby naruszania spokoju społecznego, porządku prawnego w państwie i rytmu pracy gospodarki. Ich skutki okazałyby się groźne tak dla społeczeństwa oraz gospodarki narodowej, jak i dla kontynuacji dzieła reform i porozumienia narodowego.

Sejm uznaje za niebezpieczne zjawisko narastania żądań rewindykacyjnych, wynikających z partykularnych interesów stojących w jaskrawej sprzeczności z obiektywnymi interesami ekonomicznymi kraju.

Sejm stwierdza, że powodzenie reformy zależy również od zmian w systemie sprawowania władzy. Opowiadając się za takimi zmianami, Sejm uznaje potrzebę kontynuowania reformy naczelnymi organami państwa, a także jasnego określenia wzajemnych relacji i kompetencji między rządem a władzą polityczną. Nieodzowne staje się również wprowadzenie i egzekwowanie zasady osobistej odpowiedzialności kadr kierowniczych administracji państwowej za realizację zadań.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, uznając zasadność krytyki społecznej, stwierdza nieodzowność zasadniczych i głębokich zmian w Rządzie, w administracji centralnej i terenowej, które zagwarantują radykalne przyspieszenie reformy gospodarczej i osiągnięcie założonych celów społecznych.

Sejm opowiada się za rozwiązywaniem trudnych problemów w naszym kraju na drodze porozumienia i dialogu narodowego oraz pozyskiwania wszystkich sił proreformatorskich.

Marszałek Sejmu: R. Malinowski

230

UCHWAŁA RADY PAŃSTWA

z dnia 29 czerwca 1988 r.

w sprawie trybu przedstawiania wniosków o nadanie Krzyża Bitwy pod Lenino oraz sposobu jego noszenia.

Na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1988 r. o ustanowieniu Krzyża Bitwy pod Lenino (Dz. U. Nr 21, poz. 136) Rada Państwa stanowi, co następuje:

§ 1. 1. Wnioski o nadanie Krzyża Bitwy pod Lenino, zwanego dalej Krzyżem, w odniesieniu do osób, o których mowa w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1988 r. o ustanowieniu Krzyża Bitwy pod Lenino (Dz. U. Nr 21, poz. 136), przedstawiają Radzie Państwa:

- 1) Minister Obrony Narodowej,
- 2) Minister Spraw Zagranicznych,
- 3) Zarząd Główny Związku Bojowników o Wolność i Demokrację.

2. Wnioski sporządza się na drukach ustalonych przez Kancelarię Rady Państwa.

3. Wnioski nie wymagają uzyskania opinii wojewódzkich komisji odznaczeń państwowych.

§ 2. Krzyż nosi się na lewej stronie piersi bezpośrednio po Krzyżu Partyzanckim.

§ 3. W zakresie nie uregulowanym niniejszą uchwałą stosuje się przepisy uchwały Rady Państwa z dnia 6 stycznia 1977 r. w sprawie szczegółowych zasad oraz trybu nadawania orderów i odznaczeń (Monitor Polski Nr 2, poz. 12 i z 1982 r. Nr 16, poz. 124) oraz uchwały Rady Państwa z dnia 6 stycznia 1977 r. w sprawie opisu odznak orderów i odznaczeń oraz sposobu ich noszenia (Monitor Polski Nr 2, poz. 13 i Nr 4, poz. 32).

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: W. Jaruzelski